

Theatermaker Sachli Gholamalizad (34) schetst met haar nieuwe voorstelling (Not) my paradise het verhaal van haar grootvader en zijn nachtclub. Daar hoort een voortslepende familievete bij over een stuk grond aan de Kaspische zee. "Ik wil de zoektocht van het mens-zijn laten zien."

De sierlijke Iraanse vrouwen die in de jaren zeventig in 'korte kleedjes' stonden te dansen in nachtclubs, waren vroeger voor Sachli Gholamalizad een romantisch beeld. Nu ze ouder is, vindt ze het gek dat deze vrouwen tussen de mannen aan het dansen waren en hun seksualiteit daarmee uitspeelden. "Ik vind dat vrouwen geëxotiseerd werden en ik herken dat gevoel als allochtone theatermaker. Mensen hebben een beeld van hoe ik me moet gedragen en wat voor theater ik zou moeten maken."

De Iraanse theatermaker, die met haar ouders op vijfjarige leeftijd naar België vluchtte, werd bekend met haar eerste solovoorstelling A reason to talk. Deze voorstelling over het migratieverhaal van haar moeder werd een succes. Inmiddels is het tijd voor een tweede voorstelling met als onderwerp de nachtclub van haar grootouders en de vete daarover die haar familie al tientallen jaren verdeelt.

Oneffenheden

In haar eerste theaterstuk gaat Gholamalizad op zoek naar het Iraanse deel van haar identiteit. "Het is een deel van mijn geschiedenis en van mij. Ik wil dat vastleggen omdat dit soort verhalen verdwijnen."

Ze is opgegroeid in België en heeft een Nederlandse partner. Als ze een kind krijgt, heeft dat volgens haar niet meer zo'n verhaal. Ze bevroeg haar moeder en grootmoeder over haar familie, waarbij ze stuitte op oneffenheden. "De verhalen over mijn grootvader waren zo tegenstrijdig dat ze gemaakt waren voor een theatervoorstelling."

Feestende diva's

"Mijn moeder schepten altijd enorm over hem op." Haar grootvader moest een charmante man geweest zijn die door iedereen gekend was. Hij speelde politieke theatervoorstellingen, 'ik heb het dus niet van een vreemde', en had een van de bekendste nachtclubs aan de Kaspische zee.

In de club vlak bij het plaatsje Bandar-e Anzali kwamen voor de revolutie (1978-1979) de grootste acteurs en zangers spelen en feesten. "Bekende gasten kregen een eigen kamer met de hele avond drank en opium. Ze werden vertroeteld in ruil voor een optreden."

Het was een chique plek voordat de revolutie losbrak en grootvader in de gevangenis belandde. Tijdens de Iraanse revolutie werd de nachtclub net als veel restaurants en cafés in brand gestoken. De periodes van feestende diva's was voorbij en Gholamalizads familie raakte verder in de problemen. Verder, want problemen had het gezin al, omdat grootvader het geld dat hij verdiende vooral uitgaf aan drank, opium en vrouwen.

Enorme muren

"Mijn ooms zijn getekend door wat ze hebben moeten doormaken voor en na de wisseling van het regime. Ze moesten keihard zijn om het stuk land van mijn grootvader te kunnen behouden."

De grond met daarop de ruïnes van de nachtclub, een hotel, restaurant en een huis werd de bron van vele ruzies. "Mijn ooms hebben door hun armoede hun dromen moeten opgeven. Daarom houden ze nu heel erg vast aan wat ze hebben."

Na jarenlang discussiëren werd de grond verdeeld in percelen met enorme muren ertussen om elkaar maar zo min mogelijk te hoeven zien. "Ik heb de meeste vuiligheid uit de voorstelling gehaald omdat het anders een exotisch schandaalverhaal zou worden."

Sinds kort speelt ze haar voorstelling in theaters met morgen de Nederlandse première in Vlaams Cultuurhuis de Brakke Grond. Het speelproces vindt ze erg verschillen van het maakproces. "Als maker kun je iets loslaten, maar als speler kun je het de maker niet aandoen om slecht te spelen. Ik ben de maker én de speler, dat maakt het vrij gespleten."

EVA OOSTERVELD

Copyright © 2017 De Persgroep Publishing. Alle rechten voorbehouden